

Nachádzanie radosti počas cesty

PREZIDENT THOMAS S. MONSON

Vychutnávajme život pokiaľ ho žijeme, nachádzajme radosť na ceste a prejavujme lásku priateľom a rodine.

Milí bratia a sestry, som pokorený, keď tak stojím pred vami v toto ráno. Žiadam vás o vašu vieru a modlitby, keď budem hovoriť o tých veciach, ktoré mám na mysli a o ktorých cítim, že sa o ne mám s vami podeliť.

Začnem tým, že sa zmienim o určitom najnevyhnutnejšom aspekte našich životov tu na tejto zemi, a tým je *zmena*. V určitých obdobiach nášho života sa všetci

stretávame s určitou formou známeho porekadla: „Nič nie je tak isté ako zmena.“

Počas našich životov sa musíme naučiť vyrovnávať sa so zmenami. Niektoré zmeny sú vítané, niektoré nie. Sú zmeny v našich životoch, ktoré sú náhle ako neočakávaná smrť milovaného, náhla choroba, strata majetku, ktorý si ceníme. Ale väčšina zmien prichádza nenápadne a pomaly.

Túto konferenciu je to 45 rokov čo som bol povoláný do Kvóra dvanástich apoštolov. Ako najmladší člen Dvanástich som vzhliadal k 14 výnimočným mužom, ktorí slúžili dlhšie v Dvanástich a k Prvému predsedníctvu. Jeden za druhým sa každý z týchto mužov vrátil domov. Keď pred ôsmimi mesiacmi odišiel prezident Hinckley, uvedomil som si, že som sa stal služobne najstarším apoštolom. Zmeny za tých 45 rokov, ktoré boli vtedy postupné sa teraz zdajú byť kolosálne.

Tento týždeň budeme so sestrou Monsonovou oslavovať 60. výročie našej svadby. Keď sa pozerám na naše začiatky, uvedomujem si ako veľmi sa náš život od tej doby zmenil. Naši milovaní rodičia, ktorí to boli s nami, keď sme začali našu spoločnú cestu, už odišli. Naše tri deti, ktoré kompletne naplňali naše životy po mnoho rokov, vyrástli a majú svoje vlastné rodiny. Väčšina našich vnúchat vyrástla a dnes máme štyri pravnúčatá.

Deň za dňom, minútu za minútou, sekundu za sekundou sme išli odtiaľ, kde sme boli tam, kde sme teraz. Životy nás všetkých, samozrejme, prechádzajú podobnými zmenami. Rozdiely medzi zmenami v mojom živote a zmenami v tých vašich životoch sú iba v detailoch. Čas sa nikdy nezastaví, musí stále postupovať vpred, a v tomto postupe prichádzajú zmeny.

Toto je naša jedna a jediná šanca v našom smrteľnom živote — tu teraz. Čím dlhšie žijeme, tým viac si uvedomujeme aký krátky je život. Príležitosti prichádzajú, a potom sú preč. Verím, že medzi najväčšie lekcie, ktoré sa máme naučiť počas tohto krátkeho pobytu na zemi sú lekcie, ktoré nám pomáhajú rozlišovať medzi tým čo je dôležité a tým čo nie je dôležité. Naliehavo vás prosím, aby ste to čo je najdôležitejšie nenechali prejsť okolo vás zatiaľ čo si plánujete onú iluzórnu a neexistujúcu budúcnosť, kedy budete mať čas urobiť všetko to čo chcete robiť. Namiesto toho nachádzajte radosť na ceste — teraz.

Ja som, ako hovorí moja manželka Frances, „show-a-holic“.

Mám skutočne rád mnohé muzikály a jeden z mojich najobľúbenejších napísal americký hudobný skladateľ Meredith Willson a volá sa *The Music Man*. Profesor Harold Hill, jedna z hlavných postáv v muzikáli, nás varuje slovami, o ktoré sa s vami podelím. Hovorí: „Pokiaľ si nahromadíte dostatok zajtrajškov, zistíte, že ste si nazbierali veľa prázdnych včerajškov.“¹

Bratia a sestry, nebude žiaden zapamätateľný zajtrajšok, ak neurobíme niečo dnes.

Už predtým som sa s vami podelil o príklad tejto filozofie. Verím, že stojíte za to ho zopakovať. Pred mnohými rokmi to napísal Arthur Gordon do národného časopisu, a ja citujem:

„Keď som mal asi trinásť rokov a môj brat desať, otec nám sľúbil, že nás vezme do cirkusu. Počas obeda však zazvonil telefón, otec mal kvôli nejakej naliehavej veci odísť do centra mesta. Pripravili sme sa na sklamanie. Potom sme ho počuli ako hovorí [do telefónu]: ‚Nie, neprídem tam. Bude to musieť počkať.‘

Keď sa vrátil ku stolu, mama sa usmiala. ‚Veď cirkus sa vždy vracia späť, ako vieš,‘ [povedala].

‚Viem,‘ povedal otec. ‚Ale detstvo nie.‘²

Ak máte deti, ktoré už odrástli a odišli z domu, je veľmi pravdepodobné, že občas pociťujete tieseň a stratu a uvedomujete si, že ste si nevážili toto obdobie života tak ako ste si mali. Samozrejme, neexistuje možnosť ísť späť, možné je ísť iba vpred. Než aby sme nariekali nad minulosťou, máme čo najlepšie využiť dnešok, tu a teraz, a robiť všetko

čo môžeme, aby sme si zabezpečili príjemné spomienky v budúcnosti.

Pokiaľ ešte vychovávate deti, buďte si vedomí, že tie drobné obtlačky prstíkov, ktoré sa objavujú skoro na každej novo vyleštenej ploche, tie hračky porozhadzované po celom dome, hory a hory bielizne, ktoré na vás čakajú, že to všetko zmizne príliš rýchlo a že vám budú — na vaše prekvapenie — veľmi chýbať.

Ťažkosti prichádzajú do našich životov bez ohľadu na okolnosti, v ktorých žijeme. Musíme sa s nimi vyrovnávať najlepšie ako môžeme. Ale nemáme im nikdy dovoliť, aby vstúpili do cesty tomu najdôležitejšiemu — a to čo je najdôležitejším sa takmer vždy týka ľudí, ktorí sú v našom okolí. Často predpokladáme, že oni *musia* vedieť ako veľa ich milujeme. Ale to nemáme nikdy predpokladať; máme im to dať najavo. William Shakespeare napísal: „Nemilujú tí, ktorí lásku svoju neprejavujú.“³ Nikdy nebudeme ľutovať láskavé slová ani prejavenu lásku. Naopak, budeme ľutovať toho ak sme na to vo vzťahu k tým, na ktorých nám záleží najviac zabúdali.

Pošlite pozdrav priateľovi, na ktorého ste pozabudli; objímte svoje dieťa; objímte svojich *rodičov*; a povedzte: „Mám ťa rád“ častejšie; a vždy vyjadrujte svoju vďaku. Nikdy nedovoľte, aby problém, ktorý má byť vyriešený bol dôležitejší než ten kto má byť milovaný. Priatelia sa odsťahujú, deti vyrastú a milovaní nás opustia. Je tak jednoduché považovať prítomnosť druhých za samozrejmosť, pokiaľ nepríde deň, keď z nášho života odídu a my tu

zostaneme s pocitom „keby len“ a „iba keby“. Spisovateľka Harriet Beecher Stoweová povedala: „Najtrpkéjšie slzy, ktoré prelievane nad hrobom sú za slová, ktoré neboli vyrieknuté a za skutky, ktoré neboli vykonané.“⁴

V šesťdesiatych rokoch minulého storočia, počas vojny vo Vietname, bol člen Cirkvi a letec Jay Hess zostrelený nad Severným Vietnamom. Dva roky nemala jeho rodina potuchy či zomrel alebo či stále žije. Jeho väznenia v Hanoi mu nakoniec dovolili napísať domov, ale jeho odkaz obmedzili na 25 slov. Čo by sme vy a ja povedali svojej rodine, keby sme boli v takejto situácii — keby sme ich nevideli viac ako dva roky a nevedeli by sme, či ich ešte niekedy uvidíme? Brat Hess chcel poslať niečo z čoho by jeho rodina poznala, že je to od neho a tiež im chcel dať užitočnú radu, a tak napísal — a ja citujem: „Tieto veci sú dôležité: svadba v chráme, misia, vysoká škola. Vytrvajte, stanovte si ciele, píšete si denník, dvakrát za rok sa odfotografujte.“⁵

Vychutnávajme život pokiaľ ho žijeme, nachádzajme radosť na ceste a prejavujme lásku priateľom a rodine. Jedného dňa každý z nás vyčerpá svoje zajtrajšky.

V Novom zákone, v knihe Jánovej, v kapitole 13, verši 34 nás Spasiteľ nabáda: „Ako som ja vás miloval, aby ste sa vy vzájomne milovali.“

Niektorí z vás možno poznáte klasickú drámu Thorntona Wildera *Our Town* (Naše mesto). Ak ju poznáte, spomeniete si na mestečko Grovers Corners, kde sa príbeh

odohráva. V hre Emily Webbová umiera pri pôrode a my čítame o osamelosti a zármutku jej mladého manžela Georga, ktorý zostal sám s ich štvorročným synom. Emily nechce odpočívať v pokoji; chce znova prežívať radosti svojho života. Dostáva sa jej výsady vrátiť sa na zem a prežiť znova svoje 12-te narodeniny. Najprv je nadšená, že je znova mladá, ale nadšenie rýchlo vyprchá. Dni jej už neprinášajú šťastie, keďže Emily už vie čo má pre ňu budúcnosť pripravené. Je to neznesiteľne bolestné, keď si uvedomuje aká bola nevšimavá k významu a zázraku života počas svojho života. Pred návratom na miesto svojho odpočinku Emily narieka: „Budú kedy ľudské bytosti vnímať život počas svojho života — jeho každú, každú minútu?“

Naše uvedomovanie si toho čo je dôležité v živote ide ruka v ruke s našou vďačnosťou za naše požehnanie.

Jeden dobre známy autor povedal: „Obe, ako hojnosť tak nedostatok hojnosti, existujú súbežne v našich životoch ako paralelné skutočnosti. Je to vždy naše vedomé rozhodnutie, o ktorú tajnú záhradu sa budeme starať... keď sa rozhodneme, že sa nebudeme sústreďovať na to čo nám v živote chýba, ale budeme vďační za tú hojnosť, ktorú máme, za lásku, za zdravie, rodinu, priateľov, prácu, radosť z prírody a osobné úsilie, ktoré nám prináša šťastie — prázdne ilúzie vymiznú a my budeme mať nebo na zemi.“⁶

V Náuke a zmluvách, oddiely

88, verši 33 sa dočítame: Lebo čo prospeje človeku, ak mu je udelený dar, a on ten dar neprijíma? Hľa, neraduje sa z toho čo je mu dané, ani sa neraduje z toho kto je darcom daru.

Dávny Rímsky filozof Horácius nabádal: „Kedykoľvek vám Boh požehná, prijmite to s vďačnosťou a neodkladajte radosť z roka na rok, aby ste mohli povedať, nech už budete kdekoľvek, že ste žili šťastne.“

Pred mnohými rokmi ma dojal príbeh Borghildy Dahlovej. Narodila sa v Minnesote v roku 1890 Nórskeym rodičom a od detstva mala veľmi vážne poškodenie zraku. Napriek svojmu hendikepu mala obrovskú túžbu zapájať sa do každodenného života a skrze úplné odhodlanie bola úspešná skoro vo všetkom do čoho sa pustila. Napriek radám učiteľov, ktorí považovali jej hendikep za príliš veľký, chodila na vysokú školu, a na univerzite v Minnesote dosiahla titul bakalár slobodných umení. Neskôr študovala na Univerzite v Kolumbii a na Univerzite v Oslo. Nakoniec sa stala riaditeľkou ôsmich škôl v západnej Minnesote a Severnej Dakote.

V jednej zo 17-ch kníh, ktorých bola autorkou, napísala: „Mala som len jedno oko, a to bolo natolko zjazvené, že som sa musela na všetko pozerať jedným malým otvorom v ľavom oku. Do knihy som videla len vtedy, keď som si ju držala tesne pri tvári a keď som stočila svoje jediné oko čo najviac doľava.“⁷

V roku 1943, akoby zázrakom — keď mala už viac ako 50 rokov — jej

vďaka prevratnému zákroku doktori obnovili väčšinu zraku, bez ktorého bola taký dlhý čas. Otvoril sa pred ňou nový a nádherný svet. Mala veľkú radosť z maličkostí, ktoré väčšina z nás považuje za samozrejmé, napríklad sledovala let vtáka, pozorovala odrážajúce sa svetlo na bublinkách pri umývaní alebo každý večer pozorovala fázy mesiaca. Jednu zo svojich kníh ukončila slovami: „Drahý ... Otec v nebi, ďakujem Ti. Ďakujem Ti.“⁹

Borghilda Dahlová bola pred tým ako jej prinavrátili zrak a aj potom naplnená vďačnosťou za svoje požehnanie.

V roku 1982, dva roky predtým ako vo veku 92 rokov zomrela, vyšla jej posledná kniha. Nesie názov: *Happy All My Life*. (Šťastná po celý život). Jej postoj k večnosti jej umožnil prežiť plnohodnotný a bohatý život napriek všetkým prekážkam.

V Prvom liste Tesalonickým v Novom zákone v kapitole 5, verši 18 nám apoštol Pavol povedal: „Za všetko ďakujme, lebo taká je Božia vôľa.“

Pripomeňme si spoločne podobnosť o 10 malomocných:

„Ako tak [Ježiš] vchádzal do ktorejsi dediny, stretlo sa s Ním desať malomocných mužov, ktorí zastali zďaleka a pozdvihli svoj hlas volajúc: Ježiši, Majstre, zmiluj sa nad nami!

Keď ich videl, povedal im: Chodte, ukážte sa kňazom! A keď šli, boli očistení!

Tu jeden z nich, vidiac, že je uzdravený, vrátil sa a silným hlasom oslavoval Boha;

padol na tvár Ježišovi k nohám a ďakoval Mu; a bol to Samaritán.

Ježiš odpovedal: Či neboli očistení desiat? A kde sú deviat?

Nevrátili sa, aby vzdali Bohu chválu, iba tento cudzinec!⁹

Pán povedal v zjavení danom skrze proroka Josepha Smitha: A v ničom sa človek neprehrešuje voči Bohu, či proti nikomu nevzplanul Jeho hnev okrem tých, ktorí neuznávajú ruku Jeho vo všetkých veciach.¹⁰ Kiež by sme boli nájdení medzi tými, ktorí vzdávajú vďaku nášmu Nebeskému Otcovi. Ak je nevďačnosť počítaná medzi závažné hriechy, potom vďačnosť má svoje miesto medzi tými najušľachtilejšími cnosťami.

Napriek zmenám, ktoré prichádzajú do našich životov a s vďačnosťou v srdciach, kiež naplníme svoje dni — čo najviac môžeme — tým na čom záleží najviac. Kiež si vážime tých, ktorí sú nám drahí a kiež im vyjadrujeme lásku slovami i skutkami.

Na záver sa modlím o to, aby sme všetci vyjadrovali vďačnosť za nášho Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista. Jeho slávne evanjelium poskytuje odpovede na najväčšie otázky života: Odkiaľ sme prišli? Prečo sme tu? Kam pôjde môj duch, keď zomriem?

Učil nás ako sa máme modliť. Učil nás tomu ako slúžiť. Učil nás ako máme žiť. Jeho život je odkazom lásky. Chorých uzdravoval; utláčaných pozdvihoval; hriešnikov zachraňoval.

Nastal čas, kedy zostal sám. Niektorí apoštoli pochybovali; jeden Ho zradil. Rímsky vojaci Mu prebodli bok. Rozvášnený dav Ho pripravil o život. Napriek tomu sa z pahorku Golgota niesli Jeho úprimné slová: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo činia.“¹¹

Ešte predtým, než si uvedomoval, že vrcholí Jeho pozemské poslanie, si povzdychol: „Líšky majú dúpätá a nebeskí vtáci hniezda, ale Syn človeka nemá, kde by sklonil hlavu.“¹² „Niet žiadneho miesta v nocľahárni“¹³, to nebolo jediné odmietnutie — bolo iba prvé. Napriek tomu pozýva vás i mňa, aby sme Ho prijali. „Ajhľa, stojím pri dverách a klopem. Ak niekto počuje môj hlas a otvorí dvere, vojdem k nemu a budem stolovať s ním a on so mnou.“¹⁴

Kto bol tento Muž bolesti, znalý zármutku? Kto je tento Kráľ slávy, tento Pán mocností? On je náš Majster. On je našim Spasiteľom. On je Synom Božím. On je pôvodcom Spásy. Dáva nám znamenie: „Nasleduj ma.“¹⁵ Učí nás: „Choď a rob podobne.“¹⁶ Nalieha: „Dodržiavajte prikázania moje.“¹⁷

Nasledujme Ho. Napodobňujme Jeho príklad. Poslúchajme Jeho slová. Tým, že to budeme robiť Mu dáme božský dar vďačnosti.

Bratia a sestry, je mojou úprimnou modlitbou, aby sme sa dokázali prispôsobovať zmenám v našich životoch, aby sme si dokázali uvedomiť čo je najdôležitejšie, aby sme vždy dokázali vyjadrovať vďačnosť, a tak nachádzali radosť na ceste. V mene Ježiša Krista, amen.

POZNÁMKY

1. Meredith Willson a Franklin Lacey, *The Music Man* (1957).
2. Arthur Gordon, *A Touch of Wonder* (1974), 77–78.
3. William Shakespeare, *Dvaja šľachtici z Verony*, výstup 1., scéna 2., riadok 31.
4. Harriet Beecher Stowe, v Gorton Carruth a Eugene Erlich, zbierka, *The Harper Book of American Quotations* (1988), 173.
5. Osobná korešpondencia.
6. Sarah Ban Breathnach, v John Cook, výber, *The Book of Positive Quotations*, 2. vyd. (2007), 342.
7. Borghild Dahl, *I Wanted to See* (1944), 1.
8. Borghild Dahl, *I Wanted to See* (210).
9. Lukáš 17:12–18.
10. Pozri NaZ 59:21.
11. Lukáš 23:34.
12. Matúš 8:20.
13. Pozri Lukáš 2:7.
14. Zjavenie 3:20.
15. Marek 2:14.
16. Lukáš 10:37.
17. Pozri NaZ 11:6.

POKYNY PRE „UČENIE PRE NAŠU DOBU“

Nasledovné pokyny pre štvrtú nedeľu pre lekcie Melchisedekovho kňazstva a Združenia pomoci nahrádzajú tie v *Information for Priesthood and Auxiliary Leaders on Curriculum, 2005–2008*.

Stretnutia Melchisedekovho kňazstva a Združenia pomoci každú štvrtú nedeľu pokračujú s „Učením pre našu dobu“.

Od novembra 2004 budú všetky lekcie „Učenia pre našu dobu“ učené z Posolstva Prvého predsedníctva a Posolstva navštevujúcich učiteľiek. Tí, ktorí navštevujú lekcie vo štvrtú nedeľu sú povzbudzovaní k štúdiu a k tomu, aby si priniesli do triedy posledné posolstvá.